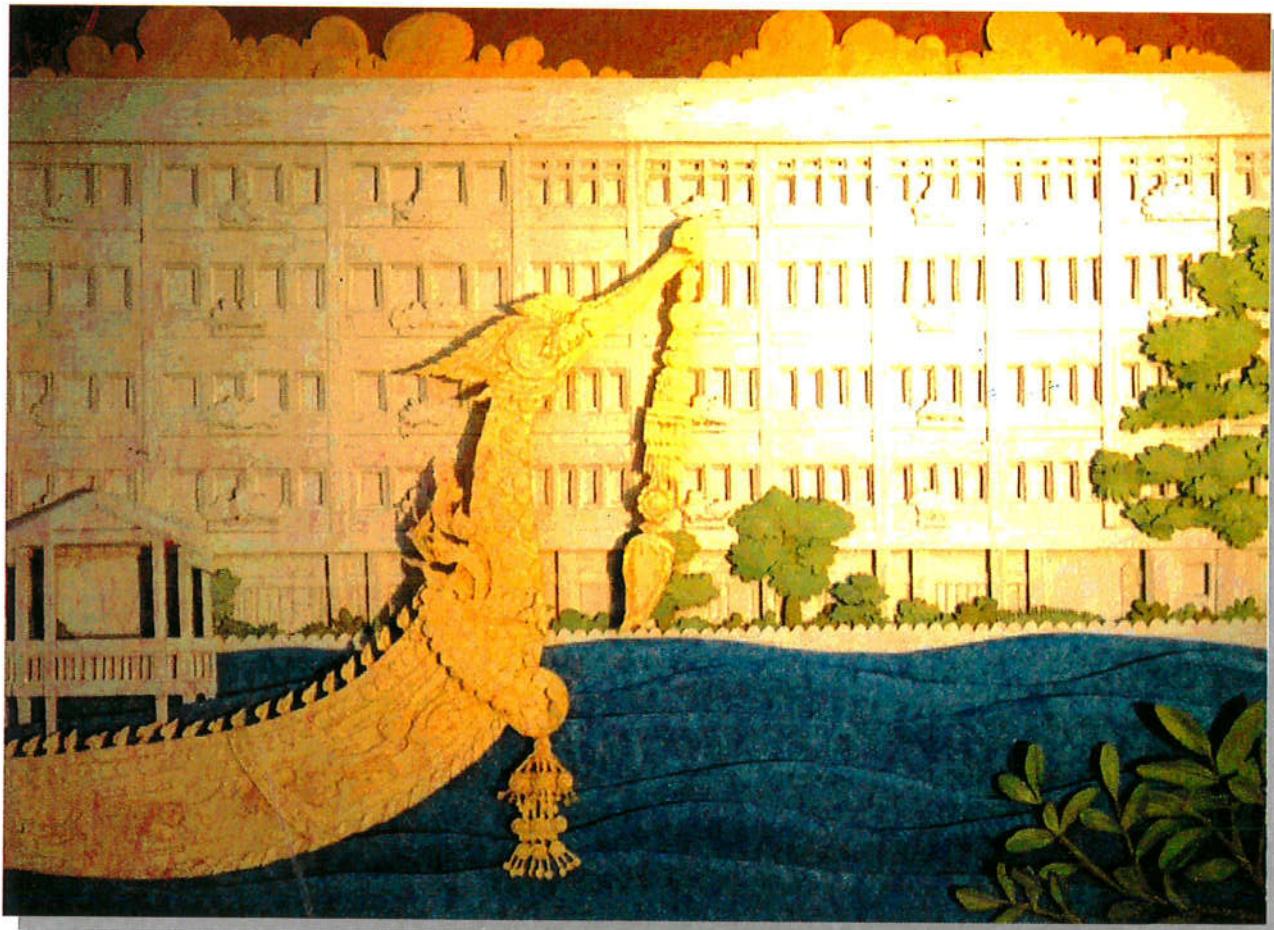

รายงานประจำปี ๒๕๔๔

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

ผลการปฏิบัติงานของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘

จัดทำโดย

กองพัฒนาวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

รายงานประจำปี ๒๕๖๔

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

จัดทำโดย

กองพัฒนาวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

รายงานประจำปี ๒๕๔๔
คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

จัดทำโดย
กองพัฒนาวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
สำนักงานคณะกรรมการคุณภาพฯ

พนพท บรษก โปรดชย ครรเอนพรับดังกรรป จำกต
45 ชอยอสรมกพ 12 ถนนอสรมกพ แขวงสมเด็จเจ้าพระยา เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10600
โทร. 0-2437-7777 แฟกซ์ 0-2861-4388

จำนวน ๖๐๐ เล่ม

คำนำ

รายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี ๒๕๔๔ ของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฉบับนี้ได้จัดทำขึ้นตามมาตรา ๑๑ (๕) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่บัญญัติให้คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมีหน้าที่จัดทำรายงานเกี่ยวกับ การปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เสนอคณะกรรมการรัฐมนตรี เป็นครั้งคราวตามความเหมาะสม อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

การจัดทำรายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี ๒๕๔๔ คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้จัดแบ่งเนื้อหาออกเป็น ๓ ส่วน คือ

ส่วนที่ ๑ คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง และผลงานในรอบปี ๒๕๔๔ เป็นการกล่าวถึงองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการชุดปัจจุบัน ผลงานและกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

ส่วนที่ ๒ ปัญหา อุปสรรค เกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ในรอบปีที่ผ่านมา และแนวทางการแก้ไข

ส่วนที่ ๓ ภาคผนวก เป็นความเห็นของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองในการตอบข้อหารือแก่หน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐเกี่ยวกับพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

สารบัญ

หน้า

ส่วนที่ ๑	คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองและผลงานในรอบปี ๒๕๔๔	๑-๔
ส่วนที่ ๒	ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๗	๕-๖
	➤ ปัญหาและอุปสรรค	
	➤ แนวทางการแก้ไข	
ส่วนที่ ๓	ภาคผนวก	๗-๗๖

ส่วนที่ ๑

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองและผลงานในรอบปี ๒๕๔๔

องค์ประกอบ

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตามมาตรา ๓) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ชุดปัจจุบัน มีองค์ประกอบดังนี้

๑. นายวัฒนา รัตนวิจิตร	ประธานกรรมการ
๒. ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ^๑	กรรมการ
๓. ปลัดกระทรวงมหาดไทย ^๒	กรรมการ
๔. เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ^๓	กรรมการ
๕. เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา ^๔	กรรมการ
๗. นายกมลฉัย รัตนสกาววงศ์	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๘. นายชาญฉัย แสงวงศ์กตี	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๙. นายวรวงษ์ วิศรุตพิชญ์ ^๕	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๑๐. นายสมยศ เชื้อไทย	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๑๑. นายสุนทร มนีสวัสดิ์	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๑๒. นายอัชพร จารุจินดา	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

อำนาจหน้าที่

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมีอำนาจหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติไว้ดังนี้

๑. สอดส่องดูแลและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

^๑นายรองพล เจริญพันธุ์ เป็นผู้แทน

^๒นายชัยยงค์ วุฒิมานานนท์ เป็นผู้แทน

^๓นายสุรชัย ภู่ประเสริฐ เป็นผู้แทน

^๔นางสาวดรุณี บุญลิงห์ เป็นผู้แทน

^๕ศาสตราจารย์พิเศษชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนาศานต์

^๖ลาออกไปเป็นตุลาการศาลปกครองตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๔

๒. ให้คำปรึกษาแก่เจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ตามที่บุคคลดังกล่าวร้องขอ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองกำหนด

๓. มีหนังสือเรียกให้เจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาชี้แจงหรือแสดงความเห็นประกอบการพิจารณาได้

๔. เสนอแนะในการตราพระราชบัญญัติและการออกกฎหมายหรือประกาศตามพระราชบัญญัติ

๕. จัดทำรายงานเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้เสนอคณะกรรมการรัฐมนตรีเป็นครั้งคราวตามความเหมาะสมแต่อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เพื่อพัฒนาและปรับปรุงการปฏิบัติราชการทางปกครองให้เป็นไปโดยมีความเป็นธรรมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๖. เรื่องอื่นตามที่คณะกรรมการรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีมอบหมาย

ผลการปฏิบัติงานของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมีผลการปฏิบัติงานในรอบปี พ.ศ. ๒๕๔๔
สรุปได้ดังนี้

๑. ให้คำแนะนำปรึกษาแก่เจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้ให้คำปรึกษาแก่เจ้าหน้าที่เกี่ยวกับ
การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยตอบข้อหารือแก่
หน่วยงานของรัฐดังนี้

- ◆ องค์การเบตเตอร์ กระทรวงกลาโหม หารือเรื่อง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการ
บังคับทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
- ◆ กรุงเทพมหานคร หารือเรื่อง แนวทางการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติว่าด้วย
การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐
- ◆ กระทรวงมหาดไทย หารือเรื่อง คำสั่งประธานสภาเทศบาลเกี่ยวกับการ
พิจารณาอนุญาตให้เลนماชิกสภาพศบาลตามประชุม
- ◆ การรถไฟแห่งประเทศไทย หารือเรื่อง การสอบสวนความผิดทางวินัยพนักงาน
การรถไฟแห่งประเทศไทย
- ◆ กรมการค้าต่างประเทศ หารือเรื่อง วันใช้นั้นคับและการนับระยะเวลาตาม
ประกาศกรมการค้าต่างประเทศ
- ◆ เทศบาลเมืองพิจิตร หารือเรื่อง การต่ออายุสัญญาจ้างเหมาภักล่องเขื่อนป้อง
กันตลิ่งพังริมแม่น้ำน่าน
- ◆ กรมศุลกากร หารือเรื่อง การอุทธรณ์การประเมินอากรตามพระราชบัญญัติ
ศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙
- ◆ กรมที่ดิน หารือเรื่อง การจำหน่าย ส.ค. ๑ เป็นคำสั่งทางปกครองหรือไม่

๒. การจัดสัมมนาทางวิชาการ

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้มอบให้สำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกา ซึ่งเป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการจัดสัมมนาเรื่อง ปัญหาการกำกับดูแลและ
การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของรัฐวิสาหกิจและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกองพัฒนา
วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้จัดสัมมนาเมื่อวันศุกร์ ที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๔ ณ ห้องประชุมปรีดี
พนมยงค์ ชั้น ๓ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งคณะกรรมการฯได้เข้าร่วมสัมมนาด้วย
ข้าราชการจากส่วนราชการต่าง ๆ อาทิ สำนักงานศาลปกครอง กระทรวงมหาดไทย และนักวิชาการ
จากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาประกอบการพิจารณาตอบข้อหารือและแก้ไข
ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองต่อไป

๓. การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง โดยเลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกา (ศาสตราจารย์พิเศษชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนาศานต์) ซึ่งเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง ได้จัดฝึกอบรมข้าราชการของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อเป็นวิทยากรออกไปเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตามที่หน่วยงานของรัฐต่าง ๆ ร้องขอ ทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น อย่างต่อเนื่องตลอดมา โดยมีข้าราชการเข้ารับการอบรมจำนวน ๖๕ คน และข้าราชการดังกล่าวได้ไปบรรยายตามหน่วยงานของรัฐรวม ๖๖ หน่วยงาน เป็นจำนวน ๑๓๕ ครั้ง ซึ่งจากการบรรยายดังกล่าวมีเจ้าหน้าที่ของรัฐ ๑๑,๙๒๖ คน ได้เข้าร่วมฟังการบรรยาย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้จัดเจ้าหน้าที่ไว้ให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์แก่เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐต่าง ๆ และประชาชนที่ต้องการปรึกษาเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง โดยในปี ๒๕๔๔ มีการให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์จำนวนทั้งสิ้น ๓๘๓ ครั้ง อีกทั้งได้เผยแพร่เอกสารที่จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองให้แก่หน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ (รวมทั้งสิ้น ๔๔ หน่วยงาน) และประชาชนที่สนใจเป็นระยะ ๆ ไป

ส่วนที่ ๒

ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะ

ปัญหาและอุปสรรค

การบังคับใช้กฎหมายและการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มีปัญหาและอุปสรรคดังนี้

๑. การใช้มาตรการบังคับทางปกครองโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในหน่วยงานต่าง ๆ ไม่เคยมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องดำเนินการเกี่ยวกับการบังคับคดีมาก่อน จึงขาดประสบการณ์ในการบังคับคดี และเมื่อต้องดำเนินการบังคับทางปกครองตามพระราชบัญญัตินี้ จึงไม่สามารถใช้มาตรการบังคับทางปกครองนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒. ประชาชนโดยทั่วไปไม่ทราบถึงสิทธิของการมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง จึงมิได้เข้ามายังกระบวนการพิจารณาทางปกครองเท่าที่ควร มีส่วนทำให้ไม่บรรลุเจตนาตามที่ต้องการของพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ต้องการให้ประชาชนเข้ามายังกระบวนการพิจารณาทางปกครอง เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินเป็นไปอย่างโปร่งใส เป็นกลาง และเป็นธรรม

๓. ยังคงมีเจ้าหน้าที่ของรัฐและหน่วยงานของรัฐจำนวนหนึ่งที่ยังไม่เข้าใจกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

๔. สภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไปทำให้บทบัญญัติบางประการของพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันหรือมีปัญหาในทางปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะ

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมีข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นดังนี้

๑. ในเรื่องมาตรการบังคับทางปกครองเห็นว่ามีสองแนวทางที่จะดำเนินการคือ

๑.๑ ในระยะแรก จัดให้มีการฝึกอบรมในเรื่องการดำเนินการใช้มาตรการบังคับทางปกครองแก่หน่วยงานของรัฐต่าง ๆ เพื่อที่เจ้าหน้าที่จะได้ดำเนินการได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

๑.๒ แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ในส่วนที่เกี่ยวข้อง

๒. เพื่อให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจมากขึ้น ควรที่จะเพิ่มการประชาสัมพันธ์เพื่อให้ประชาชนได้รู้ถึงสิทธิและหน้าที่ของตนตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

๓. สำหรับกรณีที่ยังมีเจ้าหน้าที่และหน่วยงานของรัฐบางส่วนยังไม่มีความเข้าใจกฤษหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองดีพอนั้น คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้เคยเสนอวิธีการแก้ไขไว้แล้วในรายงานประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งเห็นควรนำกล่าวอีกรังสีนี้ดังนี้

เนื่องจากกฤษหมายฉบับนี้เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการปฏิบัติราชการที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และเป็นธรรม จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐทุกคน จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ดังนั้น จึงควรที่จะได้มีการดำเนินการเพิ่มเติม ดังนี้

ก. กำหนดให้มีการสอบวิชากฤษหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองในการสอบแข่งขันเพื่อรับบุคคลเข้ารับราชการ หรือเลื่อนระดับข้าราชการ หรือพนักงานของรัฐด้วย อันจะเป็นการบังคับให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องสนใจและจะต้องทำความเข้าใจในกฤษหมายดังกล่าว

ข. ความมีการแจ้งให้หน่วยงานของรัฐทราบถึงความสำคัญของกฤษหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง และให้มีการจัดนิทรรศการ หรือจัดทำคำแนะนำในการปฏิบัติราชการ ของแต่ละหน่วยงานให้เจ้าหน้าที่และประชาชนได้รับทราบ รวมทั้งจัดอบรมหรือสัมมนาให้แก่ ข้าราชการทุกระดับเกี่ยวกับกฤษหมายดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ

ค. สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนควรกำหนดให้มีตำแหน่งพิเศษ สำหรับข้าราชการที่ผ่านการอบรมหลักสูตรเฉพาะด้านที่มีการศึกษา กฤษหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองและกฤษหมายอื่นในสาขาวิชา กฤษหมาย หานยอย่างละเอียดลึกซึ้ง และกำหนดให้ ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวได้รับเงินประจำตำแหน่ง ทั้งนี้ เพื่อเป็นแรงจูงใจให้มีการศึกษา กฤษหมายนี้ อย่างจริงจังและสามารถนำไปปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง

ง. จัดให้มีการสอดส่องการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัตินี้อย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น โดยการจ้างบุคคลศึกษาวิธีปฏิบัติงานของหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเป็นข้อมูลเสนอแนะให้หน่วยงานปฏิบัติให้ถูกต้องต่อไป

นอกจากนี้ ควรให้มีการพัฒนาคุณภาพและเพิ่มจำนวนของวิทยากรประจำหน่วยงานต่าง ๆ ที่จะให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แก่เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของตน ซึ่งอาจกระทำได้โดยการสนับสนุนให้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา่วงกับสถาบันการศึกษาจัดให้มีการฝึกอบรมวิทยากรประจำหน่วยงาน รวมทั้งสนับสนุนให้มีการจัดทำคู่มือวิทยากรและปรับปรุงเอกสารเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกฤษหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

๔. ให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาดำเนินการให้มีการศึกษาข้อมูลและเสนอ คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเพื่อพิจารณาปรับปรุงบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ยังไม่เหมาะสมหรือมีปัญหาในทางปฏิบัติต่อไป

לכונדרה

ส่วนที่ ๓

ภาคผนวก

เรื่องเสร็จที่ เรื่อง หน่วยงานที่ขอหารือ	๑๔๓/๒๕๔๔ แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ องค์การแบตเตอรี่ กระทรวงกลาโหม
ข้อหารือ	องค์การแบตเตอรี่ กระทรวงกลาโหม ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กก ๕๕๐๐/๑๐๐๙ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ถึงสำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา ขอหารือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ความว่า องค์การแบตเตอรี่ กระทรวงกลาโหม ได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ขององค์การแบตเตอรี่จ้างนาย แบตเตอรี่ตรา BOT ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ถึง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ไม่สามารถ เรียกเก็บเงินจากการจ้างนายดังกล่าวได องค์การแบตเตอรี่จึงมีคำสั่งประธาน กรรมการ อ.บ.ต.ที่ ๑๒๕/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๑ และคำสั่ง ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิด ทางละเมิดเพื่อพิจารณาเสนอความเห็นเกี่ยวกับผู้ต้องรับผิดและจำนวน ค่าลินใหม่ทดแทนที่ผู้นั้นต้องชดใช้ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย หลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งคณะกรรมการได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และมีความเห็นว่า ความเสียหายเกิดจากการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ จึงเห็นสมควรให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบใช้ค่าลินใหม่ทดแทนเพื่อการ ละเมิด และได้ส่งสำเนาการสอบสวนให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ ซึ่งกระทรวงการคลังเห็นชอบตามที่องค์การแบตเตอรี่เสนอ โดยให้เรียกบุคคล ผู้ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่องค์การแบตเตอรี่โดยด่วน ดังนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมจึงสั่งการให้องค์การแบตเตอรี่เรียกบุคคล ที่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่องค์การแบตเตอรี่โดยด่วน แต่ผู้ต้องรับผิด ไม่ยอมชดใช้โดยอ้างว่าได้ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการการวินิจฉัยร้องทุกข์ องค์การแบตเตอรี่จึงขอหารือเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

	<p>๑. องค์การแบตเตอรี่จะทำการยึดหรืออายัดทรัพย์สินของพนักงานที่ไม่ยอมชดใช้เงินตามคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม มาขายทอดตลาดเพื่อชำระเงินให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕๗ แต่วิธีการยึด การอายัดและการขายทอดตลาดทรัพย์สินตามมาตราดังกล่าว กำหนดให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโถม องค์การแบตเตอรี่จึงขอทราบแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับวิธีการยึด การอายัดและการขายทอดตลาดว่า องค์การแบตเตอรี่จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนอย่างไร</p> <p>๒. การนำยึดทรัพย์สินของพนักงานที่ไม่ยอมชดใช้ องค์การแบตเตอรี่จะต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ของกรมบังคับคดีมาทำการยึดหรือไม่ หรือจะต้องปฏิบัติอย่างไร</p> <p>๓. การขายทอดตลาดทรัพย์สินที่ยึดมาได้ กรมบังคับคดีจะเป็นผู้ทำการขายทอดตลาดให้หรือองค์การแบตเตอรี่จะต้องปฏิบัติอย่างไรเกี่ยวกับการขายทอดตลาดทรัพย์สิน</p>
ความเห็น	คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้ฟังข้อเท็จจริงจากผู้แทนองค์การแบตเตอรี่แล้วมีความเห็นว่า กรณีที่คำสั่งทางปกครองบัญญัติให้ผู้ใดชำระเงิน แต่ถึงกำหนดแล้วไม่มีการชำระโดยถูกต้องครบถ้วน มาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติให้เจ้าหน้าที่อาจใช้มาตรการบังคับทางปกครองโดยยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้นั้นและขายทอดตลาดเพื่อชำระเงินให้ครบถ้วน โดยมีขั้นตอนดังนี้ เมื่อถึงกำหนดแล้วไม่มีการชำระเงินโดยถูกต้องครบถ้วน เจ้าหน้าที่จะต้องมีหนังสือเตือนให้ผู้นั้นชำระภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน หากไม่มีการปฏิบัติตามหนังสือเตือนดังกล่าว เจ้าหน้าที่อาจใช้มาตรการบังคับทางปกครองโดยวิธีการยึด การอายัดทรัพย์สินของผู้นั้นและขายทอดตลาดเพื่อชำระเงินให้ครบถ้วน ซึ่งผู้มีอำนาจสั่งยึดหรืออายัดหรือขายทอดตลาดนั้น เป็นไปตามกฎหมายระหว่าง ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีดังกล่าวองค์การ

แบบเตอร์มีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจในสังกัดกระทรวงกลาโหม ดังนี้
ผู้อำนวยการองค์การแบบเตอร์ในฐานะผู้บริหารกิจการของรัฐวิสาหกิจ
จึงเป็นผู้มีอำนาจในการสั่งยึดหรืออายัด และขายทอดตลาดทรัพย์สิน ตาม
ข้อ ๑ (๔) ของกฎหมาย ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ส่วนวิธีการยึด
การอายัดและขายทอดตลาดทรัพย์สินนั้น มาตรา ๕๗ วรรคสอง แห่ง^๑
พระราชบัญญัติจังกล่าว บัญญัติให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่งโดยอนุโลม ซึ่งหมายความว่า ใน การยึดหรืออายัดทรัพย์สิน
ผู้อำนวยการองค์การแบบเตอร์จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการ
ที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งบัญญัติไว้ โดยไม่ต้องแจ้งให้
เจ้าพนักงานบังคับคดี หรือกรรมบังคับคดีดำเนินการแต่อย่างใด เนื่องจาก
มาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘
บัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครอง

<p>เรื่อง เสร็จที่ เรื่อง หน่วยงานที่ขอหารือ</p>	<p>๓๖๐/๒๕๔๔ หารือแนวทางการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐</p>
<p>ข้อหารือ</p>	<p>กรุงเทพมหานครได้มีหนังสือ ที่ กก ๔๐๐๐/๕๕๑ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่ากรุงเทพมหานครได้เวนคืนที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๑๓, ๓๑๔ และ ๓๑๕ เลขที่ดิน ๙๔, ๙๕ และ ๙๗ ตำบลวัดชนะสงคราม อำเภอในพระนคร กรุงเทพมหานคร ตามพระราชบัญญัติฯ กำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืน ในท้องที่แขวงบวรนิเวศ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อประโยชน์ในการจัดทำสวนสาธารณะและอนุรักษ์โบราณสถานของชาติทั้งแปลง (เนื้อที่ ๔๕๐ ตารางวา) ที่ดินดังกล่าวมีเจ้าของกรรมสิทธิ์รวม คือ นางบุหงา แสงอุทัย เจ้าของกรรมสิทธิ์รวม ๓ ใน ๑๕ ส่วน พล.ต.ต.ไสวรินทร์ เลขะวนิช เจ้าของกรรมสิทธิ์รวม ๓ ใน ๑๕ ส่วน พันตรีหญิงสินเสริม เลขะวนิช เจ้าของกรรมสิทธิ์รวม ๒ ใน ๑๕ ส่วน พลโทชาติเฉลิม เลขะวนิชธรรมวิทักษ์ เจ้าของกรรมสิทธิ์รวม ๒ ใน ๑๕ ส่วน นางยาใจ รุ่ทธากัญจน์ เจ้าของกรรมสิทธิ์รวม ๓ ใน ๑๕ ส่วน นางเพลินพิคนนา และนายเพ็ตต์ เลขะวนิช เจ้าของกรรมสิทธิ์รวม ๒ ใน ๑๕ ส่วน กรุงเทพมหานครโดยคณะกรรมการกำหนดราคาเบื้องต้นได้กำหนดราคาค่าทดแทนที่ดินแปลงดังกล่าวในราคาก่าทดแทนตารางวาละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท (แปดสิบเจ็ดล้านบาทถ้วน) พลโทชาติเฉลิม เลขะวนิชธรรมวิทักษ์ เจ้าของกรรมสิทธิ์รวมที่ดินแปลงดังกล่าวได้ยื่นอุทธรณ์ขอค่าทดแทนเพิ่มต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย โดยแยกยื่นเฉพาะส่วนของตน และได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลเรียกค่าทดแทนเพิ่มโดยได้แยกฟ้องเฉพาะส่วนของตนอีกชั้นกัน ต่อมารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้วินิจฉัยอุทธรณ์ให้เพิ่ม</p>

	<p>ค่าทดแทนที่ดินจากเดิมที่คณะกรรมการกำหนดราคาเบื้องต้นกำหนดให้ต่า รางวัล ๑๕๐,๐๐๐ บาท เป็นตารางวัล ๒๐๐,๐๐๐ บาท กล่าวคือ ให้เพิ่ม ค่าทดแทนอีกตารางวัล ๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท (ยี่สิบเก้าล้านบาทถ้วน) ส่วนคดีที่ฟ้องศาลเรียกค่าทดแทนเพิ่ม เฉพาะรายพลโทชาติเฉลิม เลขานุชธรรมวิทักษ์ ศาลมีภูมิพากษาว่า “การกำหนดค่าทดแทนที่ดินที่จะต้องเวนคืนตารางวัล ๑๕๐,๐๐๐ บาท ย่อมเหมาะสมเป็นธรรมแก่ผู้ถูกเวนคืนและสังคมแล้ว จึงไม่มีเหตุอันสมควร ที่จะกำหนดเงินค่าทดแทนเพิ่มให้แก่โจทก์ พิพากษายกฟ้องโจทก์” เจ้าของ กรรมสิทธิ์รวมรายพลโทชาติเฉลิม เลขานุชธรรมวิทักษ์ จึงได้มາติดต่อ ขอรับเงินค่าทดแทนที่ดินในส่วนที่เพิ่มขึ้นตามคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทย</p>
ความเห็น	คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองพิจารณาปัญหาดังกล่าว โดยได้รับฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกรุงเทพมหานคร และพิจารณา เอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า คำพิพากษาในคดีแห่งมีผลเป็นการ รับรองสิทธิของโจทก์ที่จะบังคับให้จำเลยต้องปฏิบัติตามสิทธิที่โจทก์มีอยู่

ตามคำพิพากษานั้น และในส่วนของจำเลยยื่อมขึ้นอยู่กับโจทก์ที่จะบังคับตามสิทธิตามคำพิพากษาที่มีอยู่หรือไม่ จะนั้น ในเรื่องการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาในคดีแพ่งจึงยื่อมขึ้นอยู่กับความประسังค์ของโจทก์ถ้าโจทก์ไม่ประสังค์จะบังคับตามคำพิพากษานั้นไม่ว่า เพราะเหตุใด ๆ โจทก์ก็ยื่อมกระทำได้โดยไม่ถูกผูกพันกับคำพิพากษาในคดี มิใช่ว่า เมื่อมีคำพิพากษาแล้วโจทก์จะปฏิบัติเป็นอย่างอื่นนอกเหนือคำพิพากษาไม่ได้เลยแต่อย่างใด

นอกจากนี้ โดยที่คำสั่งทางปกครองยื่อมมีผลจนกว่าจะถูกเพิกถอน หรือลื้นผลลง ซึ่งในกรณีนี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่ง วินิจฉัยอุทธรณ์โดยกำหนดค่าทดแทนขึ้นใหม่ จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง ขึ้นใช้บังคับแทนคำสั่งกำหนดค่าทดแทนเดิมของคณะกรรมการกำหนด ราคาเบื้องต้นแล้ว ด้วยเหตุนี้ คำสั่งให้จ่ายเงินค่าทดแทนเบื้องต้นจำนวน ตารางวาละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท จึงไม่มีอยู่ในวันที่ศาลฎีกามีคำพิพากษาในวัน ดังกล่าว และข้อขัดแย้งระหว่างคู่กรณีได้เปลี่ยนไปแล้ว คำพิพากษาของ ศาลฎีกางจะไม่เกิดผลใดในทางปกครอง ประเด็นข้อพิพาทในเงินค่า ทดแทนตารางวาละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท ตามคำพิพากษาของศาลฎีกางจะไม่มี ฐานทางกฎหมายที่จะบังคับให้เป็นไปตามจำนวนดังกล่าวให้อีกต่อไป เพราะคำสั่งจ่ายเงินค่าทดแทนในขณะนี้คงมีเพียงคำสั่งเดียวตามคำสั่ง ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยที่กำหนดให้จ่ายตารางวาละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งกรุงเทพมหานครก็ได้จ่ายให้กับเจ้าของรวมทุกราย เพิ่มขึ้นในอัตราดังกล่าวแล้ว

หมายเหตุ: -

ข้อหารือนี้ก่อนที่จะเสนอคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พิจารณา คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้พิจารณาและมีความเห็นใน ครั้งแรกสรุปได้ว่า คำพิพากษาของศาลมีผลผูกพันดูความที่จะต้องปฏิบัติตาม ดังนั้น กรุงเทพมหานครจึงต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาศาล ซึ่งเลขาธิการ คณะกรรมการกฤษฎีกาก็ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นประเด็นปัญหาสำคัญที่เกี่ยวข้อง

กับกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง จึงมีคำสั่งให้นำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองพิจารณาให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) และเมื่อคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้มีความเห็นดังกล่าวแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้พิจารณาทบทวนและมีความเห็นสรุปได้ว่า แม้จะมีคำพิพากษาของศาลที่มีผลผูกพันคู่ความ แต่คู่ความอาจตกลงกันที่จะปฏิบัติเป็นอย่างอื่นตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของรัฐมนตรี ที่สั่งการโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายได้ โดยไม่ถือว่าเป็นการขัดต่อคำพิพากษา แต่อย่างใด

หลังจากนั้น เนื่องจากเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกานั้นว่าปัญหาข้อหารือนี้ เป็นปัญหาสำคัญควรพิจารณาโดยละเอียดรอบคอบ จึงได้เสนอคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะพิเศษ เพื่อพิจารณา ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะพิเศษ พิจารณาแล้วมีความเห็น เป็นสองฝ่าย กล่าวคือ ฝ่ายที่หนึ่ง มีความเห็นในแนวทางเดียวกันกับความเห็นของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองและความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ในครั้งหลัง ฝ่ายที่สองเห็นว่า การฟ้องคดีต่อศาลเป็นเหตุให้รัฐมนตรีฯ ไม่มีอำนาจที่จะวินิจฉัยอุทธรณ์ได้ต่อไป และเมื่อศาลมีคำพิพากษาเป็นเช่นได้ยอมผูกพันคู่ความ

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกานั้นว่าปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่สำคัญและผลของการ วินิจฉัยอาจกระทบกระทั่งต่อวิธีทางปฏิบัติอันอาจจะก่อให้เกิดผลเสียหายแก่ประโยชน์ สาธารณะหรือระบบบริหารราชการเป็นส่วนรวม จึงเสนอที่ประชุมใหญ่คณะกรรมการ กฤษฎีกาเพื่อพิจารณา ซึ่งที่ประชุมใหญ่คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นในแนวทางเดียวกันกับคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

<p>เรื่องเสร็จที่ เรื่อง หน่วยงานที่ขอหารือ</p>	<p>๓๖๓/๒๕๔๔ คำสั่งประธานสภากเทศบาลเกี่ยวกับการพิจารณาอนุญาตให้สมาชิก สภากเทศบาลลาประจำ กระทรวงมหาดไทย</p>
<p>ข้อหารือ</p>	<p>กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๓๑๓.๑/๒๓๔๔ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๔ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอหารือ ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์คำวินิจฉัยตาม พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ความว่า นายประเสริฐ ว่องอรุณ สมาชิกสภากเทศบาลนครสมุทรปราการขาดประจำ สภากเทศบาลนครสมุทรปราการ สัญชาติไทย สมัยที่ ๑ ครั้งที่ ๑ ประจำปี ๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๓ สมัยที่ ๑ ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๓ และการประชุมสมัยสามัญ สมัยที่ ๑ ครั้งที่ ๑ ประจำปี ๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ โดยการขาดประจำปี ๑ แรกได้ยื่นใบลาิกิต่อประธานสภากเทศบาลนครสมุทรปราการ เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๓ และการขาดประจำปี ๒ ได้ยื่นใบลาิกิต่อประธานสภากเทศบาลนคร ประจำปี ๒๕๔๓ กรณีดังกล่าวประธานสภากเทศบาลนครสมุทรปราการ วินิจฉัยแล้วไม่อนุญาตให้นายประเสริฐ ลาิกิต โดยอ้างว่าเหตุแห่งความจำเป็น ประกอบการตามใช้เหตุผลอันสมควรเพื่อที่จะพิจารณาอนุญาต นายประเสริฐ จึงทำหนังสือขออุทธรณ์คำวินิจฉัยดังกล่าวต่อประธานสภากเทศบาลนคร สมุทรปราการ เมื่อประธานสภากเทศบาลนครสมุทรปราการพิจารณาคำอุทธรณ์ ของนายประเสริฐแล้วเห็นว่า เหตุผลแห่งความจำเป็นประกอบการลาเป็นการ กล่าวอ้างที่เลื่อนลอยขาดความน่าเชื่อถือ ไม่มีหลักฐาน จึงยืนยันคำสั่งพิจารณา ไม่อนุญาตเช่นเดิม และได้รายงานความเห็นพร้อมเหตุผลต่อผู้ว่าราชการ จังหวัดสมุทรปราการเพื่อพิจารณา ต่อมนายประเสริฐได้ทำหนังสือถึง ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการขอให้ผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นผู้กำกับดูแล เทศบาลใช้อำนาจพิจารณาคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของประธานสภากเทศบาลตาม มาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติเทศบาล</p>

พ.ศ. ๒๕๙๖ และข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าป่วยการของประธานสภा รองประธานสภा สมาชิกสภateบาล กับเบี้ยประชุมกรรมการของสภateบาล พ.ศ. ๒๕๑๘ มิได้มีบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์คำวินิจฉัยแต่อย่างใด จึงต้องถือปฏิบัติตามมาตรา ๕ วรรคสาม และมาตรา ๔๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวึปฎิบัตรราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่ ๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งจังหวัดสมุทรปราการเห็นว่า เมื่อพิจารณาตามมาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ และมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจควบคุมดูแลเทศบาลเฉพาะส่วนของผู้บริหารหรือคณะผู้บริหารเท่านั้น มิได้มีอำนาจควบคุมก้าวล่วงไปถึงการปฏิบัติหน้าที่ของประธานสภารหรือสมาชิกสภateบาลคนใดคนหนึ่ง เป็นการเฉพาะตัวแต่อย่างใด จึงเกิดปัญหาว่าผู้ว่าราชการจังหวัดจะมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามข้อ ๒ (๑๕) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๙๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวึปฎิบัตรราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่ ๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่กำหนดให้ผู้บังคับบัญชา ผู้กำกับดูแลหรือผู้ควบคุมชั้นหนึ่งอื่นไปอีกชั้นหนึ่ง แล้วแต่กรณี เป็นผู้พิจารณาอุทธรณ์ในกรณีผู้ทำคำสั่งทางปกครองเป็นเจ้าหน้าที่อื่นได้หรือไม่ นอกจากนี้ยังมีประเด็นด้วยว่า ปัญหานี้กระทรวงถึงการวินิจฉัยของผู้ว่าราชการจังหวัดตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ ในประเด็นที่ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดก้าวล่วงไปถึงการใช้ดุลพินิจของประธานสภateบาล ที่ลั่งไม่อนุญาตให้ล้าประชาเพระไม่มีเหตุอันสมควรได้หรือไม่ด้วย จังหวัดฯจึงขอหารือมาข้างกระทรวงมหาดไทย

กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่าในเรื่องนี้มีประเด็นที่จะต้องพิจารณา ๒ ประเด็น และมีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังนี้

๑. กรณีประธานสภateบาลครสมุทรปราการวินิจฉัยไม่อนุญาตให้นายประเสริฐ ว่องอรุณ สมาชิกสภateบาลลาิกิจนั้น ถือเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติวึปฎิบัตรราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่ ๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่ โดยเห็นว่าจากข้อเท็จจริง ประธานสภateบาลใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายวินิจฉัยไม่อนุญาตให้สมาชิก

สภากเทศบาลลักษิต ซึ่งจะมีผลต่อสมาชิกภาพของสมาชิกสภากเทศบาลของนายประเสริฐ เนื่องจากหากขาดประชุมสภากเทศบาลสามครั้งติดต่อกันอาจเป็นผลให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภากเทศบาลผู้นั้นสิ้นสุดลงเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดสอบสวนและวินิจฉัยแล้วตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๗๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น การที่ประธานสภากเทศบาลวินิจฉัยไม่อนุญาตให้ลักษิตดังกล่าวนั้น จึงน่าจะเป็น “คำสั่งทางปกครอง” เพราะเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย และมีผลกระทบต่อสถานภาพของลักษิตหรือหน้าที่ของบุคคลตามนัยมาตรา ๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

๒. ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจควบคุมดูแลประธานสภากเทศบาล หรือสมาชิกสภากเทศบาลให้ปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่โดยถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยเห็นว่า ตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๗๖ บัญญัติให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลเทศบาลให้ปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่โดยถูกต้องตามกฎหมาย โดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ที่จะซึ่งแจง แนะนำ หรือตักเตือนเทศบาล รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบกิจการ เรียกรายงานและเอกสารหรือสถิติได้ ฯ จากเทศบาลมาตรา ๑ ตลอดจนเรียกสมาชิกสภากเทศบาลหรือพนักงานเทศบาลมาชี้แจงหรือสอบถามก็ได้ และในมาตรา ๑๕ กำหนดให้ “องค์การเทศบาล” ประกอบด้วยสภากเทศบาลและคณะกรรมการตัวแทนที่ปรึกษาเทศบาล แล้วแต่กรณี รวมทั้งในมาตรา ๒๐ กำหนดให้ประธานสภากเทศบาลและรองประธานสภากเทศบาล ได้แก่ สมาชิกสภากเทศบาลคนหนึ่ง

ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้แต่งตั้งขึ้นตามมติของสภากเทศบาล จึงเห็นว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจหน้าที่โดยถูกต้องตามกฎหมาย และใช้อำนาจหน้าที่ เป็นผู้กำหนดดูแล ในกรณีที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองเป็นเจ้าหน้าที่อื่น ตามนัยกฎหมาย ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๒ (๑๔) ดังนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองได้ตามความในพระราชบัญญัติและกฎหมาย

	<p>แต่เนื่องจากปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่ควรจะพิจารณาอย่างรอบคอบ กระทรวงมหาดไทยจึงขอหารือมายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา</p>
ความเห็น	<p>คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้รับฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทยประกอบการพิจารณาแล้วเห็นว่า มีประเด็นที่จะต้องพิจารณา ๒ ประเด็น โดยมีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังนี้</p> <p>ประเด็นที่หนึ่ง คำสั่งของประธานสภากเทศบาลที่ไม่อนุญาตให้สมาชิกสภากเทศบาลประชุมถือเป็นคำสั่งทางปกครองหรือไม่นั้น เห็นว่า เนื่องจากในการสั่งไม่อนุญาตให้สมาชิกสภากเทศบาลประชุม ประธานสภากเทศบาลได้ใช้อำนาจตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๒ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการลาของคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น ประธานสภากเทศบาลและสมาชิกสภากเทศบาล กับเบี้ยประชุมกรรมการของสภากเทศบาล พ.ศ. ๒๕๑๔ ซึ่งมีผลให้สมาชิกสภากเทศบาลผู้นั้นต้องเสียสิทธิในการรับเงินค่าป่วยการประจำเดือน ตามข้อ ๔ (ก) ของข้อบังคับดังกล่าว และอาจต้องขาดสมาชิกภาพตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ เนื่องจากการไม่ได้รับอนุญาตให้ลาจะมีผลทำให้สมาชิกสภากเทศบาลผู้นั้นเป็นผู้ที่ขาดประชุมโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ซึ่งหากขาดประชุมสามครั้งติดต่อกัน ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจพิจารณาวินิจฉัยให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภากเทศบาลผู้นั้นลิ้นสุดลงได้ดังนั้น คำสั่งของประธานสภากเทศบาลที่ไม่อนุญาตให้สมาชิกสภากเทศบาลลาประชุม ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิของบุคคล จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามบทนิยามคำว่า “คำสั่งทางปกครอง” ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙</p> <p>ประเด็นที่สอง ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของประธานสภากเทศบาลเกี่ยวกับการอนุญาตให้สมาชิกสภากเทศบาลประชุม หรือไม่ นั้น เห็นว่าตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ บัญญัติให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีหน้าที่ควบคุมดูแลเทศบาลให้ปฏิบัติตาม</p>

อำนาจหน้าที่โดยถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งมาตรา ๑๔ บัญญัติว่าองค์การ
เทศบาลประกอบด้วยสภากเทศบาล และคณะกรรมการบริหารยกเทศมนตรี
ดังนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลประธานสภาก
ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งขององค์การสภากเทศบาล (ซึ่งเป็นองค์ประกอบของ
เทศบาล) ให้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่โดยถูกต้องตามกฎหมาย และเมื่อได้
พิจารณาถึงอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดในการอนุญาตให้สมาชิกสภากเทศบาล
ลาประชุมเกินกว่า ๓ วันตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ ของข้อบังคับกระทรวง
มหาดไทย ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าป่วยการของประธานสภาก รองประธานสภาก
สมาชิกสภากเทศบาล กับเบี้ยประชุมกรรมการของสภากเทศบาล พ.ศ. ๒๕๑๔
ด้วยแล้ว เห็นว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของ
ประธานสภากเทศบาล ในฐานะที่เป็นผู้กำกับดูแลหรือควบคุมประธานสภากเทศ
บาลตามนัยข้อ ๒ (๑๔) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๕๐)
ออกตามความในพระราชบัญญัติวีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ

<p>เรื่องเสร็จที่ เรื่อง หน่วยงานที่ขอหารือ</p>	<p>๓๔๙/๒๕๔๔ การสอบสวนความผิดทางวินัยพนักงานการรถไฟแห่งประเทศไทย การรถไฟแห่งประเทศไทย</p>
<p>ข้อหารือ</p>	<p>การรถไฟแห่งประเทศไทยมีหนังสือ ด่วนมาก ที่ ๕๓๓/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอหารือ ข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปulkrong พ.ศ. ๒๕๓๙ ความว่า การรถไฟแห่งประเทศไทยได้มีคำสั่งเลขที่ บกบ.๒๘/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยกรณีคณะกรรมการวัดคดลวงต่างๆ อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร ร้องเรียนว่า นายวินัย เสลาคุณ หัวหน้างานแผนกสถิติ ศูนย์แผนงานและการผลิต ฝ่ายการซ่างกล เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งสารวัตรเดินรถนครสวรรค์ เป็นตัวการ ผู้ใช้ผู้สนับสนุนและรู้เห็นให้นายจกรกฤษณ์ บัวแก้ว บุคคลภายนอก แต่งเครื่องแบบของการรถไฟโดยไม่ถูกต้องตามระเบียบ เพื่อนำเงินไปทอดกฐิน สามัคคีที่วัดคดลุงต่างๆ อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร เมื่อได้รับเงินบริจาค มาแล้วไม่นำเงินดังกล่าวไปร่วมทำบุญ อันเป็นการอ้างชื่อการรถไฟ แห่งประเทศไทยในทางที่มิชอบด้วยกฎหมายเป็นเหตุให้การรถไฟ แห่งประเทศไทยเสื่อมเสียชื่อเสียง ซึ่งถือว่าเป็นความผิดทางวินัยฐาน ประพฤติชี้ช่องร้ายแรง คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมีคำสั่งให้ นายวินัย เสลาคุณ ไปให้ปากคำในวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๔ นายวินัย เสลาคุณ ได้มีหนังสือถึงประธานกรรมการสอบสวนขอใช้สิทธิตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปulkrong พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยขอนำ หมายความเข้ามาในกระบวนการสอบสวนทางวินัยในกรณีที่ต้องมาปรากฏตัว ต่อหน้าคณะกรรมการสอบสวน</p> <p>การรถไฟแห่งประเทศไทยมีความเห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปulkrong พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นการกำหนดให้ล่วงราชการถือปฏิบัติ ในส่วนของรัฐวิสาหกิจน่าจะใช้บังคับเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับคำสั่งของ รัฐวิสาหกิจที่ออกໄປมีผลระบบท่อสิทธิของสาธารณชนตามที่กฎหมายกำหนด ไว้เท่านั้น และเห็นว่าระเบียบการรถไฟแห่งประเทศไทยฉบับที่ ๑๙๐ ว่าด้วย</p>

ที่ประกันความเป็นธรรมต่อกว่าหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ที่บัญญัติให้ลิทธิแก่คู่กรณีที่จะนำทนายความหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามายในการพิจารณาทางปกครอง ที่คู่กรณีต้องมาปรากฏตัวต่อเจ้าหน้าที่ได้ ฉะนั้น การสอบสวนความผิดทางวินัยของการรถไฟแห่งประเทศไทยจึงต้องนำมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับ ผู้ถูกสอบสวนย่อมมีสิทธินำทนายหรือที่ปรึกษาเข้ามายังกระบวนการสอบสวนได้ ซึ่งเรื่องทำนองเดียวกันนี้คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้เคยวินิจฉัยไว้แล้วใน เรื่องเลร์จที่ ๒๐๕/๒๕๔๑

สำหรับการทำบันทึกข้อตกลงระหว่างการรถไฟแห่งประเทศไทย กับสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจรถไฟฟ้าแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๓ ที่ให้อว่าบรรดาคำสั่ง ระเบียบการ และข้อบังคับของ การรถไฟทุกฉบับเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสหภาพการจ้างตามพระราชบัญญัติ แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดไว้ว่าข้อตกลงเกี่ยวกับสหภาพการจ้างมีผลผูกพัน นายจ้างและลูกจ้างซึ่งเป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน โดยนายจ้างไม่อาจ ทำลายภูมิใจของลูกจ้างซึ่งเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานชัดหรือແย়กัน ข้อตกลงเกี่ยวกับสหภาพการจ้าง เว้นแต่สัญญาจ้างแรงงานนั้นจะเป็นคุณแก่ ลูกจ้างยิ่งกว่านั้น บันทึกข้อตกลงดังกล่าวไม่มีผลเป็นการลบล้างลิทธิตามที่ บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ แต่อย่างใด ประกอบกับหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๒๓ เป็นคุณแก่พนักงานของ การรถไฟแห่งประเทศไทยมากกว่าข้อตกลงเกี่ยวกับสหภาพการจ้างดังกล่าว ด้วย

	<p>การสอบสวนเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการรถไฟแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๗ ถือเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างตามพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจ สัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งการรถไฟแห่งประเทศไทยและพนักงานต้องยึดถือปฏิบัติ นอกจากนี้หลักเกณฑ์การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามระเบียบ ดังกล่าวก็มีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการไม่ต่างกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติวิปธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ การที่นายวินัย เสลาคุณ ขอใช้ สิทธิตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิปธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงไม่อาจกระทำได้ การรถไฟแห่งประเทศไทยจึงขอหารือว่า ความเห็นดังกล่าวข้างต้นถูกต้องหรือไม่ เพียงใด</p>
ความเห็น	<p>คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้พิจารณาข้อหารือ ดังกล่าวโดยมีผู้แทนการรถไฟแห่งประเทศไทยเป็นผู้ชี้แจงรายละเอียด ข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติการรถไฟแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๙ การรถไฟแห่งประเทศไทยเป็นรัฐวิสาหกิจที่มีการใช้อำนาจของรัฐ ในการดำเนินการบริการขนส่งสาธารณะจึงเป็น “เจ้าหน้าที่” ตามมาตรา ๕ แห่ง พระราชบัญญัติวิปธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และมิได้เป็น หน่วยงานหรือองค์กรที่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว ดังนั้น การรถไฟแห่งประเทศไทยจึงอยู่ภายใต้บังคับวิธีการและ หลักเกณฑ์ตามที่พระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนด เว้นแต่กฎหมายว่าด้วย การรถไฟแห่งประเทศไทยจะได้กำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเรื่องได ໄวโดยเฉพาะ และมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการ ปฏิบัติราชการไม่ต่างกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิปธีปฏิบัติ ราชการทางปกครองฯ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้พิจารณาระเบียบ การรถไฟแห่งประเทศไทย ฉบับที่ ๑๒๐ ว่าด้วยการสอบสวนเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการรถไฟแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๗ และเห็นว่า ระเบียบฉบับ ดังกล่าวมิได้มีข้อกำหนดใดที่ให้สิทธิแก่ผู้ถูกสอบสวนในการมีทนายหรือ ที่ปรึกษาเข้ามาในกระบวนการสอบสวน ระเบียบดังกล่าวจึงมีหลักเกณฑ์ที่</p>

เรื่องเสร็จที่ เรื่อง หน่วยงานที่ขอหารือ	๕๒๓/๒๕๔๔ วันใช้บังคับและการนับระยะเวลาตามประกาศกรมการค้าต่างประเทศ กรมการค้าต่างประเทศ
ข้อหารือ	<p>กรมการค้าต่างประเทศได้มีหนังสือ ที่ พล ๐๓๐๑/๔๐๙๐ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาความว่า ตามที่กระทรวงพาณิชย์ได้อาดัมย์อำนาจตามมาตรา ๕ (๕) และ (๖) แห่งพระราชบัญญัติการส่งออกและนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งลินค้า พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ ว่าด้วยการส่งลินค้าออกไปนอกราชอาณาจักร (ฉบับที่ ๖๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดให้ลินค้าด้วย สิ่งทอ และผลิตภัณฑ์สิ่งทอที่มาจากฝ้าย เส้นใยประดิษฐ์ ขนสัตว์ ไขพืชทุกชนิดหรือที่มีไหมผสมและรายการที่อยู่ในข้อตกลงทางการค้า สิ่งทอที่ส่งไปยังประเทศที่มีข้อตกลงทางการค้าสิ่งทอกับประเทศไทย เป็นลินค้าที่ต้องมีการจัดสรรปริมาณการส่งออกและมีหนังสือรับรอง การส่งออกเพื่อไปแสดงต่อประเทศผู้นำเข้า ให้สอดคล้องกับข้อตกลง ที่ทำไว้กับประเทศไทยผู้นำเข้าแต่ละประเทศ.</p> <p>กรมการค้าต่างประเทศมีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารและควบคุม การนำเข้าส่งออกลินค้า ได้ออกประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง กำหนดให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองการส่งออกลินค้าสิ่งทอแสดงหลักฐาน ที่เกี่ยวกับการส่งออก (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยข้อ ๑ กำหนดให้ “ผู้ได้รับหนังสือรับรองการส่งออกลินค้าสิ่งทอรายการ ๓๔๕ ๔๔๕ ๔๔๖ ๖๔๕ ๖๔๖ ๘๔๕ และ ๘๔๖ ไปประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีปริมาณ การส่งออกแต่ละรายเกินกว่า ๕ โล และรายการ ๕ ไปสหภาพยูโรปที่มี ปริมาณการส่งออกลินค้าเกินกว่า ๖๐ ชิ้น ต้องแสดงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับ การส่งออกต่อกรมการค้าต่างประเทศภายใน ๗ วัน นับแต่วันออกหนังสือ รับรองการส่งออก” และข้อ ๗ “ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป” กรมการค้าต่างประเทศเกิดปัญหาเกี่ยวกับการนับระยะเวลาตาม ประกาศดังกล่าว จึงขอหารือปัญหาข้อกฎหมายในเรื่องดังต่อไปนี้</p> <p>๑. วันใช้บังคับของประกาศ ซึ่งใช้อ้อยคำว่า “ประกาศนี้ให้ใช้บังคับ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป” และประกาศ ณ วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๓</p>

	<p>นั้น สามารถนำความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องสืบฯที่ ๒๙๐/๒๕๔๓ เรื่อง วันเริ่มใช้บังคับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาปรับใช้กับประกาศกรมการค้าต่างประเทศ ซึ่งเป็นกฎหมายปกครอง โดยใช้บังคับเริ่มตั้งแต่วันที่ออกประกาศ คือวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ เป็นวันแรกหรือวันที่หนึ่งได้หรือไม่</p> <p>๒. การกำหนดให้ส่งเอกสารภายใน ๗ วัน นับแต่วันออกหนังสือรับรองการส่งออกตามประกาศดังกล่าว ซึ่งเป็นเนื้อหาหรือการที่กำหนดในกฎ และมีลักษณะเป็นคำสั่งให้บุคคลกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดในกฎหมายปกครอง นั้น จะนับระยะเวลาอย่างไร กล่าวคือ</p> <p>๒.๑ จะนับระยะเวลาให้สอดคล้องกับการนับเวลาใช้บังคับประกาศ คือ เริ่มนับวันออกหนังสือรับรองการส่งออกเป็นวันแรกหรือวันที่หนึ่งได้หรือไม่ หรือ</p> <p>๒.๒ จะนับระยะเวลาโดยมิให้นับวันออกหนังสือรับรองการส่งออกเป็นวันแรกหรือวันที่หนึ่ง แต่ให้นับวันถัดไปเป็นวันแรกหรือวันที่หนึ่ง ตามมาตรา ๖๔ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม ประกอบมาตรา ๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๗</p> <p>๓. ในกรณีที่ต้องออกคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๗ หรือกำหนดเนื้อหาภายในกฎให้เป็นไปตามข้อยกเว้นในมาตรา ๖๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งบัญญัติว่า “เว้นแต่จะได้เริ่มการในวันนั้นหรือมีการกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นโดยเจ้าหน้าที่” จะต้องใช้ถ้อยคำอย่างไร เพื่อให้การนับระยะเวลาเริ่มนับตั้งแต่วันแรกเป็นวันที่หนึ่ง</p> <p>ความเห็น</p> <p>คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้พิจารณาปัญหาดังกล่าว โดยมีผู้แทนกรรมการค้าต่างประเทศเป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นดังนี้ ประเด็นที่หนึ่ง ประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง กำหนดให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองการส่งออกสินค้าสิ่งทอแสดงหลักฐานที่เกี่ยวกับการส่งออก (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๓ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันในนั้น เห็นว่า การกำหนดวันเริ่มใช้บังคับประกาศกรมการค้าต่างประเทศฯ ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่</p>
--	--

บันทึกนี้เป็นต้นไป และประกาศ ณ วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ นี้ ไม่อยู่ใน
หลักเกณฑ์การนับระยะเวลาตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ
ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่บัญญัตินิให้นับวันแรกแห่งระยะเวลา
รวมเข้าด้วย แต่ต้องเป็นไปตามที่กำหนดในประกาศนี้เองว่าให้เริ่มใช้บังคับ
ตั้งแต่วันที่ออกประกาศคือวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ แต่โดยที่ประกาศ
ฉบับดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารที่ต้องลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา ตาม
มาตรา ๗ (๔) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐
จึงมีผลใช้บังคับในทางที่ไม่เป็นคุณแก่ผู้ใดไม่ได้จนกว่าจะลงพิมพ์ประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งก็คือวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๓ เว้นแต่ผู้นั้นจะได้รับสิ่ง
ประกาศฉบับนี้ตามความเป็นจริงมาก่อนแล้วเป็นเวลาพอสมควร ตาม
มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ประเด็นที่สอง การนับระยะเวลาที่กำหนดให้ผู้ได้รับหนังสือรับรอง
การส่งออกสินค้าสิ่งทอแสดงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการส่งออกต่อกรรมการค้า
ต่างประเทศภายใน ๗ วัน นับแต่วันออกหนังสือรับรองการส่งออก เริ่มนับ
ตั้งแต่วันใด นั้น เห็นว่า ประกาศกรมการค้าต่างประเทศฯ กำหนดไว้ชัดเจนว่า
ให้แสดงเอกสารภายใน ๗ วัน นับแต่วันออกหนังสือรับรองการส่งออก ดังนั้น
การนับระยะเวลาจึงต้องเริ่มนับวันที่ออกหนังสือรับรองการส่งออกเป็นวันที่หนึ่ง
ตามที่กำหนดดังกล่าว

ประเด็นที่สาม การใช้ถ้อยคำในเนื้อหาของคำสั่งทางปกครองหรือกฎหมาย
เพื่อให้การนับระยะเวลาเริ่มนับตั้งแต่วันแรกเป็นวันที่หนึ่งกำหนดอย่างไร
นั้น เห็นว่า หากคำสั่งทางปกครองหรือกฎหมายกำหนดให้เริ่มนับระยะเวลาตั้งแต่
วันใดแล้วก็ต้องนับวันดังกล่าวเป็นวันที่หนึ่ง ซึ่งการใช้ถ้อยคำดังเช่นข้อ ๑ ของ
ประกาศกรมการค้าต่างประเทศฯ ที่ให้แสดงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก
ภายใน ๗ วัน นับแต่วันออกหนังสือรับรองการส่งออก ก็ทำให้การนับระยะเวลา
เริ่มนับตั้งแต่วันแรกเป็นวันที่หนึ่งแล้ว

เรื่องเสร็จที่ เรื่อง หน่วยงานที่หารือ	๖๒๔/๒๕๔๔ เทศบาลเมืองพิจิตรหารือการต่ออายุสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างเขื่อน ป้องกันตลิ่งพังริมแม่น้ำน่าน
ข้อหารือ	<p>เทศบาลเมืองพิจิตรได้มีหนังสือ ที่ พจ ๕๙๐๐๔/๑๖๖๔ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอหารือเกี่ยวกับ การต่ออายุสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างเขื่อน สรุปความได้ว่า เทศบาลเมืองพิจิตร ได้ทำสัญญาจ้างเหมา ห้างหุ้นส่วนจำกัด บางมูลนากเหล็กเพชร ทำการก่อสร้าง เขื่อนป้องกันตลิ่งพังริมแม่น้ำน่าน จำนวน ๒ แห่ง ตามสัญญาเลขที่ ๗/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๓ และตามสัญญาเลขที่ ๘/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๓ หลังจากทำการก่อสร้างแล้ว ผู้รับจ้างได้มีหนังสือขอต่ออายุสัญญา จ้างทั้งสองสัญญาโดยอ้างเหตุสุดวิสัย เนื่องจากขณะที่ผู้รับจ้างทำการก่อสร้างกับ เทศบาลฯ เป็นช่วงที่น้ำขึ้นสูงจนผู้รับจ้างไม่สามารถดำเนินการก่อสร้างได้ เทศบาลฯ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุดังกล่าวไม่ถือเป็นเหตุสุดวิสัยและไม่ต่อ สัญญาจ้างให้แก่ผู้รับจ้างทั้งสองสัญญา ผู้รับจ้างจึงได้มีหนังสือขอให้เทศบาลฯ เพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ไม่อนุยอมขยายระยะเวลาดำเนินการก่อสร้างและ ให้ผู้รับจ้างเลี้ยงค่าปรับ และให้มีคำสั่งทางปกครองใหม่โดยอนุยอมให้ขยาย ระยะเวลาการก่อสร้างไปอีก ๙๔ วันทั้งสองสัญญาและเดบี้ปรับให้แก่ผู้รับจ้าง</p> <p>เทศบาลฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่เทศบาลฯ ซึ่งเป็นราชการส่วนท้องถิ่น ได้ทำการก่อสร้างแล้วเห็นว่า เหตุดังกล่าวไม่ถือเป็นเหตุสุดวิสัย ตามกฎหมายแพ่งซึ่งเป็นกฎหมายเอกชน ไม่ได้ใช้หลักเกณฑ์พิเศษตามกฎหมาย ปกครองซึ่งเป็นกฎหมายมหาชนแต่อย่างใด และการที่เทศบาลฯ ต้องปฏิบัติตาม ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นเพียงระเบียบภายในที่มีผลบังคับใช้ต่อเจ้าหน้าที่ ของส่วนราชการที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการจัดทำพัสดุเท่านั้น ไม่มีผลทำให้เทศบาลฯ มีสิทธิได้ ฯ เนื่องกว่าคู่สัญญาอึกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้น การที่เทศบาลฯ พิจารณาไม่ต่อ อายุสัญญาจ้างทั้งสองสัญญาให้แก่ผู้รับจ้างนั้นจึงเป็นการใช้สิทธิตามสัญญา ไม่ได้ เป็นการใช้อำนาจฝ่ายเดียวบังคับแก่ผู้รับจ้างซึ่งเป็นเอกชนตามกฎหมายมหาชน</p>

	<p>แต่อย่างใด จึงไม่ถือว่าเป็นคำสั่งทางปกครอง ซึ่งเทศบาลขอหารือว่า ความเห็นดังกล่าวข้างต้นถูกต้องหรือไม่ เพื่อถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป ต่อมาเทศบาลเมืองพิจิตรได้แจ้งข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ห้างหุ้นส่วน จำกัดบางมูลนากเหล็กเพชร ได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอน คำสั่งของเทศบาลเมืองพิจิตรที่ไม่อนุญาตให้ขยายเวลาทำการตามสัญญา ในเรื่องนี้แล้ว ตามคำฟ้องลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๔ นอกจากนี้จังหวัดพิจิตร ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ พจ ๐๐๑๘/๑๓๒๓๒ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๔ แจ้งให้เทศบาลเมืองพิจิตรขยายระยะเวลาการก่อสร้างให้แก่ผู้รับจ้างเป็นเวลา ๙๙ วันด้วย</p>
ความเห็น	<p>คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้พิจารณาข้อหารือ ดังกล่าว โดยมีผู้แทนเทศบาลเมืองพิจิตรเป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดแล้วเห็นว่า การขยายเวลาทำการให้แก่สัญญาเป็นขั้นตอนหนึ่งของการดำเนินการตาม สัญญาของฝ่ายปกครอง ซึ่งในทางทฤษฎียังมีความเห็นที่แตกต่างกันอยู่ว่า จะถือเป็นคำสั่งทางปกครองหรือไม่ เพราะนอกจากจะเป็นเงื่อนไขที่มีการระบุไว้ ในสัญญาที่ทำขึ้นแล้วยังมีการกำหนดไว้ในระเบียบของทางราชการอีกด้วย อีกทั้งถ้อยคำว่า “การใช้อำนาจตามกฎหมาย” ตามบทนิยามของคำว่า “คำสั่งทางปกครอง” ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ก็มิได้หมายความเฉพาะถึงการใช้อำนาจตามบทบัญญัติของ กฎหมายในระดับพระราชบัญญัติเท่านั้น หากแต่รวมถึงการใช้อำนาจตาม กฎหมายลำดับรองและตามหลักกฎหมายที่มิได้กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร และการใช้อำนาจในฐานะเจ้าของทรัพย์สินด้วย ซึ่งอาจทำให้ถือได้ว่า การดำเนินการบางอย่างเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างของทางราชการ เช่น การสั่งไม่รับคำเสนอขายหรือรับจ้าง การอนุมัติสั่งซื้อหรือสั่งจ้าง การสั่งยกเลิก กระบวนการพิจารณาคำเสนอ การสั่งให้เป็นผู้ทิ้งงาน ฯลฯ เป็นคำสั่งทางปกครองได้ อย่างไรก็ได้ ในส่วนที่เกี่ยวกับการขยายเวลาทำการตามสัญญานั้น เป็นขั้นตอนหนึ่งของการปฏิบัติตามสัญญาที่เรียกว่า การบริหารสัญญาอันเป็น การใช้สิทธิตามสัญญาในฐานะคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง มิใช่เป็นการใช้อำนาจใน ทางปกครอง ดังนั้น จึงไม่เป็นคำสั่งทางปกครอง ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙</p>

เรื่องเสร็จที่ เรื่อง หน่วยงานที่ขอหารือ	๖๔๓/๒๕๔๔ การอุทธรณ์การประเมินอาการตามพระราชบัญญัติคุลการ พระพุทธศาสนา ๒๕๖๙ กรมศุลกากร
ข้อหารือ	<p>กรมศุลกากรได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๖๑๗/๐๕๘๖๔ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๔ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอหารือปัญหาข้อกฎหมายตามมาตรา ๑๑๒ น แห่งพระราชบัญญัติคุลการพระพุทธศาสนา ๒๕๖๙ สรุปความได้ว่า มาตรา ๑๑๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุลการ พระพุทธศาสนา ๒๕๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะกรรมการปฏิรูปัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ บัญญัติเรื่องการอุทธรณ์การประเมินอาการไว้ว่า</p> <p>“มาตรา ๑๑๒ ทวิ ในกรณีที่มีการวางแผนประกันค่าอาการตามมาตรา ๑๑๒ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประเมินเงินอาการอันพึงต้องเสีย และแจ้งให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกแล้วแต่กรณีทราบแล้ว ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกต้องชำระเงินอาการตามจำนวนที่ได้รับแจ้งให้ครบถ้วนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง</p> <p>ในกรณีที่มีการวางแผนประกันและเงินประกันที่วางไว้คุ้มค่าอาการที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประเมินแล้ว ให้เก็บเงินประกันดังกล่าวเป็นค่าอาการตามจำนวนที่ประเมินได้ทันที และให้อีกเมื่อ通知ว่าผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกได้ชำระเงินอาการที่ได้รับแจ้ง ภายในเวลาที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งแล้ว</p> <p>ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกอาจอุทธรณ์การประเมินเงินอาการตามวรรคหนึ่งต่ออธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมีอนุญาติได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน โดยปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด แต่ในกรณีที่จะต้องชำระอาการเพิ่มหรือเงินประกันไม่คุ้มค่าอาการ การอุทธรณ์ดังกล่าวไม่เป็นเหตุทุเลาการชำระเงินอาการตามจำนวนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประเมินไว้ เว้นแต่อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมีอนุญาตจะเห็นสมควรผ่อนผันตามคำขอทุเลาของผู้อุทธรณ์”</p> <p>ต่อมา พระราชบัญญัติคุลการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้ยกเลิกวรรคสามของมาตรา ๑๑๒ ทวิ ดังกล่าว และได้มีการกำหนดเรื่องการอุทธรณ์ไว้ใหม่ในมาตรา ๑๑๒ น ความว่า</p>

“มาตรา ๑๑๒ ฉ ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมีลิทธิอุทธรณ์ การประเมินอาการของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ตามแบบที่อธิบดีกำหนดได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน...”

กรมศุลกากรเห็นว่า เนื่องจากมาตรา ๑๑๒ ฉ ชี้ง่าวัตถัยเรื่องการ อุทธรณ์การประเมินอาการ ได้แยกมาตราออกไปจากมาตรา ๑๑๒ ทวิ ไม่ได้ กำหนดไว้ชัดแจ้งว่า ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมีลิทธิที่จะอุทธรณ์การ ประเมินอาการของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ใน กรณีใดบ้าง ซึ่งแตกต่างจากมาตรา ๑๑๒ ทวิ วรรคสาม (เดิม) ที่กำหนดไว้ ชัดแจ้งว่า เป็นการอุทธรณ์การประเมินอาการตาม (มาตรา ๑๑๒ ทวิ) วรรคหนึ่ง เท่านั้น จึงขอหารือว่า

๑. ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออก หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมีลิทธิ อุทธรณ์การประเมินอาการของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการพิจารณา อุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๒ ฉ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯในกรณีต่อไปนี้ ได้หรือไม่

๑.๑ การอุทธรณ์การประเมินอาการในกรณีอื่น ๆ ที่มิใช่การ ประเมินอาการตามมาตรา ๑๑๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ เช่น

ก. การประเมินอาการ เรียกเก็บอาการที่เสียไว้ไม่ครบตาม จำนวนที่จะต้องเสียจริงหลังจากที่ได้ปล่อยของไปจากวาร์กษาของศุลกากร แล้วตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯหรือ

ข. กรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกยื่นคำเรียกร้องขอคืน เงินอาการที่ได้เสียไว้เกินจำนวนที่ฟังต้องเสียตามมาตรา ๑๐ วรรคห้า แห่ง พระราชบัญญัติศุลกากรฯ และพนักงานเจ้าหน้าที่ได้พิจารณาคำเรียกร้อง ดังกล่าวแล้ว แจ้งผลการพิจารณาการประเมินอาการหรือการคืนอาการ

๑.๒ การอุทธรณ์โดยแยกการประเมินราคากลางและหัวอกร ซึ่งเป็นฐานในการคำนวณค่าปรับในความผิดศุลกากร ตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๗ ทวิ และมาตรา ๒๗ ตรี แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๗๐ พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๗๔ และพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๗๔ ตามลำดับ

	<p>๒. ในกรณีที่คณะกรรมการกฤษฎีกามีคำวินิจฉัยว่าการอุทธรณ์ การประเมินอาการในกรณีอื่นตามข้อ ๑ ข้างต้น ไม่อาจจะอุทธรณ์ต่อ คณะกรรมการฯ ตามมาตรา ๑๑๒ ฉบับ แห่งพระราชบัญญัติคุลกากรฯ และ กรมศุลกากรได้กำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์เป็นการเฉพาะแยกจาก การอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๒ ฉบับ กรมศุลกากรจะสามารถขยายอายุความ การยื่นอุทธรณ์เกินกว่าระยะเวลาที่มาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดไว้ (๑๕ วัน) ให้สอดคล้องกับ การอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๒ ฉบับ แห่งพระราชบัญญัติคุลกากรฯ ซึ่งให้ยื่น อุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน เพื่อป้องกันการสับสนในทางปฏิบัติของผู้อุทธรณ์ ได้หรือไม่</p>
ความเห็น	<p>คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้พิจารณาข้อหารือ ดังกล่าว โดยมีผู้แทนกรมศุลกากรเป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดแล้วเห็นว่า มีประเด็นที่ต้องพิจารณาแต่เพียงว่า กรมศุลกากรจะกำหนดเรื่องการอุทธรณ์ สำหรับการอุทธรณ์การประเมินอาการในกรณีอื่นนอกจากราบีตาม มาตรา ๑๑๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุลกากรฯ โดยขยายระยะเวลาอุทธรณ์ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้หรือไม่</p> <p>จากการตรวจสอบความเป็นมาและรายละเอียดของการแก้ไข เพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุลกากร พระพุทธศักราช ๒๕๖๙ ตามพระราชบัญญัติคุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๙ ปรากฏว่า การกำหนดเรื่อง การอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๒ ฉบับ มีที่มาจากการที่กรมศุลกากรได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๖๐๕/๑๑๓๔๐ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๙ แจ้งมายังสำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกานะห่วงการพิจารณาเรื่องพระราชบัญญัติคุลกากร (ฉบับที่ ...) พ.ศ. (ซึ่งต่อมาคือ พระราชบัญญัติคุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๙) ขอเพิ่มบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์การประเมินอาการ โดยมี หลักการคือให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพื่อให้มีการดำเนินการ ในเรื่องการอุทธรณ์การประเมินอาการเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับประมวล รัษฎากร และเพื่อลดจำนวนคดีที่จะนำเข้าสู่ศาล รวมทั้งให้เป็นไปตาม คำแนะนำขององค์การคุลกากรโลก (WCO) ที่ได้แนะนำให้ประเทศที่ใช้รัฐ แก้ตัวได้กำหนดให้มีขั้นตอนการอุทธรณ์การประเมินอาการที่ชัดเจนและ โปร่งใส และเมื่อคณะกรรมการกฤษฎีกานะห่วง (คณะกรรมการที่๑) ได้พิจารณาเรื่องพระราชบัญญัติตั้งกล่าวเสร็จแล้วก็ได้ชี้แจงไว้ในบันทึกหลักการและเหตุผล</p>

ประกอบร่างฯว่า “แก้ไขเพิ่มเติมเรื่องการอุทธรณ์การประเมินอาการของพนักงานเจ้าหน้าที่โดยกำหนดให้ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์แทนอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย และเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับกระบวนการในการพิจารณาอุทธรณ์ เพื่อให้การพิจารณาอุทธรณ์เป็นไปอย่างถูกต้องและโปร่งใสมากขึ้น...”

นอกจากนี้ หากพิจารณาจากถ้อยคำที่ใช้ในมาตราดังกล่าวที่ว่า “ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมีลิทธิอุทธรณ์การประเมินอาการ...” ประกอบกับโครงสร้างของกฎหมายที่ได้มีการนำบทบัญญัติดังกล่าว มาบัญญัติเป็นมาตราหนึ่งต่างหาก (มาตรา ๑๑๒ ฉบ) รวมทั้งได้บัญญัติในมาตราต่อ ๆ มาเป็นกระบวนการเกี่ยวกับการอุทธรณ์ จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติดังกล่าวมุ่งประสงค์จะใช้บังคับกับการอุทธรณ์การประเมินอาการ ในลักษณะเป็นการทั่วไป ไม่เฉพาะเจาะจงกรณีใดกรณีหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งแตกต่างจากที่บัญญัติไว้เป็นวรรคสามของมาตรา ๑๑๒ ทวี และมีถ้อยคำกำกับไว้ว่ายว่า “ตามวรรคหนึ่ง” ดังนั้น จึงเห็นว่าพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๓ มีลักษณะเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมระบบการอุทธรณ์ซึ่งมีกำหนดไว้เดิมในมาตรา ๑๑๒ ทวี โดยการแก้ไขดังกล่าว ได้เปลี่ยนหลักการให้เป็นการกำหนดเรื่องการอุทธรณ์การประเมินอาการ ทุกกรณีในลักษณะเป็นการทั่วไป มิใช่เฉพาะแต่กรณีตามมาตรา ๑๑๒ ทวี เท่านั้น เพราะหากกฎหมายประสงค์ดังกล่าวก็จะต้องบัญญัติไว้อย่างชัดแจ้ง และต้องกำหนดอยู่ในมาตรา ๑๑๒ ทวี ดังที่เคยบัญญัติไว้ และด้วยเหตุนี้ การอุทธรณ์การประเมินอาการในกรณีอื่นตามพระราชบัญญัติศุลกากรฯ จึงอยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๑๑๒ ฉบ นี้ด้วย เมื่อการอุทธรณ์การประเมินอาการ ได้กำหนดไว้โดยเฉพาะแล้ว จึงต้องบังคับตามกฎหมายเฉพาะนั้น จะนำบทบัญญัติการอุทธรณ์ในพระราชบัญญัติวิปธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาใช้และขยายเวลาการอุทธรณ์ไม่ได้

เรื่องเสร็จที่ เรื่อง หน่วยงานที่ขอหารือ	๖๗๒/๒๕๔๔ กรมที่ดินขอหารือว่าการจำหน่าย ส.ค.๑ เป็นคำสั่งทางปกครองหรือไม่ กรมที่ดิน
ข้อหารือ	<p>กรมที่ดินได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๗๒๔/๒๖๒๔๒ ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๔ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอหารือ ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง สรุปความได้ว่า</p> <p>๑. นายสุข นาครอต ได้นำหลักฐาน ส.ค.๑ เลขที่ ๕๐ หมู่ที่ ๗ ตำบลเมืองเดช อำเภอเดชอุดม จำนวนเนื้อที่ ๕๙-๐-๐๐ ไร่ มาขอออก โฉนดที่ดิน ณ สำนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี สาขาเดชอุดม โดยอ้าง ว่าได้ครอบครองและทำประโยชน์ต่อเนื่องจากนายฟอง พรหมวงศ์ ซึ่งเป็น^{ผู้แจ้งการครอบครองที่ดินเมื่อ พ.ศ. ๒๕๙๔ พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการ รังวัดแล้วปรากฏว่าที่ดินมีอาณาเขต ระยะของแนวเขตแตกต่างไปจากเดิม ได้เนื้อที่ ๔๙-๑-๖๑ ไร่ น้อยกว่าเนื้อที่เดิม ๖-๒-๒๙ ไร่ ข้างเดียวรับรอง แนวเขตครบ}</p> <p>๒. สำนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี และสำนักงานที่ดินจังหวัด อุบลราชธานี สาขาเดชอุดม พิจารณาแล้วเห็นว่า ส.ค.๑ เลขที่ ๕๐ หมู่ที่ ๗ ตำบลเมืองเดช ที่ผู้ขอมาเป็นหลักฐานในการออกโฉนดที่ดิน น่าจะเป็น^{การแจ้งการครอบครองที่ดินไว้โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากได้นำ^{ที่สาธารณะประโยชน์ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนการครอบครองไว้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๗๒ มาแจ้งการครอบครองที่ดิน ย่อมไม่ก่อให้เกิดสิทธิขึ้นใหม่แก่ผู้แจ้งแต่ ประการใดตามมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติใช้ประมวล กฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๙๗ เห็นควรจำหน่าย ส.ค.๑ ออกจากทะเบียน การครอบครองที่ดินต่อไป แต่เนื่องจากผู้ขอได้นำพยานบุคคลซึ่งเป็น^{ผู้สูงอายุ โดยอ้างว่ารู้เห็นในการทำประโยชน์ในที่ดินแปลงดังกล่าวมาให้ ถ้อยคำยืนยันว่าผู้แจ้งการครอบครองที่ดินได้ครอบครองและทำประโยชน์ ในที่ดินมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๙๕ ก่อนที่ทางราชการได้ประกาศขึ้นทะเบียน ที่สาธารณะประโยชน์ ประกอบกับสำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม จังหวัดอุบลราชธานีก็ไม่คัดค้านการออกโฉนดที่ดิน และอำเภอเดชอุดม แจ้งว่าที่ดินไม่ทับที่สาธารณะประโยชน์ ดังนั้น เพื่อความถูกต้องและ เป็นธรรมแก่นายสุขฯ จึงเห็นควรนำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อคณะกรรมการ}}}</p>

ประสานการแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐส่วนจังหวัด (กบ.ร.จังหวัด)
พิจารณา

๓. คณะกรรมการประสานการแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินส่วนจังหวัด อุบลราชธานีพิจารณาแล้วมีมติว่า ส.ค.๑ เลขที่ ๕๐ หมู่ที่ ๗ ตำบลเมืองเดช เป็นที่ทำเลเลี้ยงสัตว์บ้านเมืองเก่า ซึ่งทางราชการได้ส่วนห่วงห้ามโดยขึ้นทะเบียนที่สาธารณประโยชน์ไว้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๗๒ ก่อนวันแจ้งการครอบครองที่ดิน จึงให้เพิกถอน ส.ค.๑ แปลงดังกล่าว

๔. ผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานีได้อาคัยอำนาจตามคำสั่งกรมที่ดินที่ ๒๓/๒๕๘๓ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๘๓ มีคำสั่งให้จำหน่าย ส.ค.๑ เลขที่ ๕๐ หมู่ที่ ๗ ตำบลเมืองเดช อำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งมีชื่อ นายฟอง พรหมวงศ์ ออกจากทะเบียนการครอบครองที่ดินตามติดที่ประชุมของคณะกรรมการประสานการแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐส่วนจังหวัด อุบลราชธานี พร้อมทั้งแจ้งให้นายสุชาทราบ และให้ยื่นอุทธรณ์ภายใน ๑๕ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

๕. นายสุชาได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๘๔ อุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี โดยให้เหตุผลสรุปได้ว่า คำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดที่ให้จำหน่าย ส.ค.๑ เลขที่ ๕๐ หมู่ที่ ๗ ตำบลเมืองเดช อำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี ตามมติของคณะกรรมการประสานการแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐส่วนจังหวัดอุบลราชธานีนั้น ขัดกับข้อเท็จจริงที่อดีตผู้ปกครองท้องที่ (นายนิยม ถินchan และนายสิงห์ บุญธรรม) ได้ให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่า ที่ดินแปลงดังกล่าวเป็นของนายฟองฯ ได้ครอบครองและทำประโยชน์มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๖๕ ต่อเนื่องมาจนถึง พ.ศ. ๒๕๘๔ จึงได้นำที่ดินแปลงดังกล่าวมาแจ้งการครอบครองและขายให้ตนซึ่งครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ตนจึงได้สิทธิครอบครองมาก่อน พ.ศ. ๒๕๗๒ ก่อนที่ทางราชการประกาศส่วนห่วงห้ามขึ้นทะเบียนที่สาธารณประโยชน์ทำเลเลี้ยงสัตว์บ้านเมืองเก่า

๖. จังหวัดอุบลราชธานีได้พิจารณาคำอุทธรณ์แล้ว เห็นว่า นายสุชา ผู้อุทธรณ์ไม่สามารถนำพยานหลักฐานที่เป็นพยานเอกสารมาพิสูจน์หักล้างเอกสารของทางราชการ การอ้างพยานบุคคลไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ ต้องจำหน่าย ส.ค.๑ ออกจากทะเบียนการครอบครองที่ดิน จึงไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ดังกล่าว

และได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ อบ ๐๐๒๒/๑๐๗๖๙ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๔ รายงานความเห็นพร้อมเหตุผลเพื่อให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ พิจารณาตามนัยมาตรา ๔๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

๓. กรมที่ดินได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่นายสุชาอุทธรณ์ว่า คำสั่ง จำหน่าย ส.ค.๑ เลขที่ ๕๐ หมู่ที่ ๗ ตำบลเมืองเดช อั่งเภาเดชอุดม ของ ผู้ว่าราชการจังหวัดตามต้องของคณะกรรมการประสานการแก้ไขปัญหา การบุกรุกที่ดินของรัฐส่วนจังหวัดอุบลราชธานี ขัดกับข้อเท็จจริงที่นายนิยม ถื่นนาม ผู้ปกครองห้องที่ ๔ และนายสิงห์ บุญธรรม ผู้สูงอายุ ให้ถ้อยคำว่า ที่ดินแปลงดังกล่าว นายฟอง พรมองษ์ ได้ครอบครองและทำประโยชน์ มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๕ เป็นการโต้แย้งข้อเท็จจริงที่ปราศจากหลักฐาน มาประกอบพิสูจน์หักล้างหลักฐานของทางราชการและก่อนที่ผู้ว่าราชการ จังหวัดจะมีคำสั่งจำหน่าย ส.ค.๑ ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติแล้วว่า ที่ดินแปลงดังกล่าวทับที่สาธารณประโยชน์ทำเลเลี้ยงสัตว์บ้านเมืองเก่า ดังนั้น คำสั่งจำหน่าย ส.ค.๑ ของผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานีเป็นคำสั่ง ทางปกครองโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว แต่โดยที่คำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่ง ทางปกครองที่อาจอุทธรณ์ต่อไปได้ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งในกรณีนี้ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ คือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ตามข้อ ๒ (๑) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงเสนอปลัดกระทรวงมหาดไทยเพื่อพิจารณา เสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเพื่อสั่งการต่อไป

๔. กองนิติการ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย พิจารณาแล้วเห็น ว่า การที่เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี สาขาเดชอุดม ใช้อำนาจตาม มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ยกเลิกอำนาจหน้าที่ของ นายอั่งเภาเกี่ยวกับการปฏิบัติการตามประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ๑๑) ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๓๖ คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๔๙๖/๒๕๒๒ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๒ และคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๒๓/๒๕๑๓ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๑๓ สั่ง จำหน่าย ส.ค.๑ เลขที่ ๕๐ หมู่ที่ ๗ ตำบลเมืองเดช อั่งเภาเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี ของนายสุชา ออกจากทะเบียนการ

ครอบครองที่ดิน เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ (เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี สาขาเดชอุดม) ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลคำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ส่วนกรณีที่สำนักงานที่ดินจังหวัดฯเสนอให้ผู้ว่าราชการจังหวัด อุบลราชธานีให้ความเห็นชอบกับการจำหน่าย ส.ค.๑ ออกจากทะเบียน การครอบครอง นั้น เป็นเพียงเงื่อนไขหรือกระบวนการพิจารณาภายในของฝ่ายปกครองเท่านั้น ผู้ทำคำสั่งทางปกครองในกรณีนี้จึงเป็นเจ้าพนักงานที่ดิน จังหวัดอุบลราชธานี สาขาเดชอุดม และผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานีเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ ตามข้อ ๒ (๔) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อข้อเท็จจริงกรณีนี้ปรากฏว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานีได้พิจารณาอุทธรณ์ของนายสุชาแล้ว กระบวนการพิจารณาของผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี ไม่ต้องเสนอเรื่องให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแต่อย่างใด เห็นควรส่งเรื่องนี้คืนให้กรมที่ดินพิจารณาดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมาย ต่อไป

๙. รองผู้ว่าราชการจังหวัดสุรินทร์ ปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยปลัดกระทรวงมหาดไทย (นายเอนก เกษมสุข) ได้พิจารณาความเห็นของกองนิติการฯแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานีอนุมัติให้จำหน่าย ส.ค.๑ ออกจากทะเบียนการครอบครองที่ดิน เป็นการดำเนินการเพื่อให้บังเกิดผลตามมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๗๗ และ เมื่อคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๒๓/๒๕๑๓ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๑๓ ข้อ ๒ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้อนุมัติ ดังนั้น จึงน่าจะถือได้ว่าผู้ว่าราชการจังหวัด อุบลราชธานีเป็นผู้ทำคำสั่งทางปกครอง ส่วนเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี สาขาเดชอุดม เป็นเพียงผู้ดำเนินการทางธุรการให้ปรากฏการจำหน่าย ส.ค.๑ ตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัดอนุมัติในทะเบียนการครอบครองที่ดินเท่านั้น เพราะหากผู้ว่าราชการจังหวัดไม่อนุมัติเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี สาขาเดชอุดมก็ไม่มีหน้าที่จำหน่าย การดำเนินการของเจ้าพนักงานที่ดิน

จังหวัดอุบลราชธานี สาขาเดชอุดม จึงเป็นขั้นตอนหนึ่งในกระบวนการของ การมีคำสั่งทางปกครอง ดังนั้น เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดอุบลราชธานี เป็นผู้ที่ทำคำสั่งทางปกครอง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจะเป็น ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธธรณ์ ตามข้อ ๒ (๑) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และเสนอให้กองนิติการ สำนักงานปลัด กระทรวงมหาดไทย ทบทวนอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งต่อมาของปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทนปลัดกระทรวงมหาดไทย (นายวิทย์ เลิศลักษณา) ได้มีคำสั่งให้ดำเนินการตามความเห็นดังกล่าว

๑๐. กองนิติการ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย พิจารณา ทบทวนแล้วยังคงมีความเห็นเช่นเดิมและเห็นว่า เนื่องจากผลการวินิจฉัย ปัญหาดังกล่าวอาจเป็นบรรทัดฐานที่มีผลในการปฏิบัติราชการต่อไป ในภายหลัง ดังนั้น เพื่อให้การพิจารณาเรื่องนี้ได้เป็นไปด้วยความละเอียด รอบคอบ จึงเห็นควรให้กรมที่ดินเสนอเรื่องนี้ให้คณะกรรมการวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครองพิจารณาว่า การดำเนินการจำหน่าย ส.ค.๑ ในกรณี ดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองหรือไม่ และหากการดำเนินการจำหน่าย ส.ค.๑ ในกรณีดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครอง ผู้ทำคำสั่งทางปกครอง ในกรณีดังกล่าวได้แก่ผู้ใด กรมที่ดินจึงขอหารือประเด็นดังกล่าวมายัง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ความเห็น

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้รับฟังคำชี้แจง ของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมที่ดิน) แล้วเห็นว่า มีประเด็นที่ต้องพิจารณา ๒ ประเด็น โดยมีความเห็นในแต่ละ ประเด็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การจำหน่าย ส.ค.๑ ออกจากทะเบียนการ ครอบครองที่ดินเป็นคำสั่งทางปกครองหรือไม่นั้น เห็นว่า การจำหน่าย ส.ค.๑ ออกจากทะเบียนการครอบครองที่ดิน เป็นการปฏิบัติหน้าที่ของ ผู้ว่าราชการจังหวัดและเจ้าพนักงานที่ดิน ตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๔๔/๒๕๗๗ เรื่อง ระเบียบการแจ้งและรับแจ้งที่ดินที่มีผู้ครอบครอง

อยู่ก่อนวันที่ประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับ ประกอบกับคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๒๓/๒๕๑๓ เรื่อง จ้างนาย ส.ค.๑ ออกราชที่เบียนการครอบครองที่ดิน ซึ่งมีผลเป็นการทำให้ผู้แจ้งการครอบครองที่ดินที่ถูกจำหน่ายการครอบครอง ดังกล่าวไม่สามารถดำเนิน ส.ค.๑ ซึ่งเป็นหลักฐานการแจ้งการครอบครองที่ดิน ไปข้ออกโอนดที่ดินได้ตามมาตรา ๔๔ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ดังนั้น จึงเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลระบบต่อสิทธิ ของบุคคล อันเป็น “คำสั่งทางปกครอง” ตามบทนิยามในมาตรา ๕ แห่ง พระราชบัญญัติวิปธิบัตรราชการทำปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ประเด็นที่สอง การจำหน่าย ส.ค.๑ ออกราชที่เบียนการครอบครอง ที่ดินเป็นการออกคำสั่งทางปกครองของผู้ใดและใครเป็นผู้มีอำนาจพิจารณา อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว

วิธีการจำหน่าย ส.ค.๑ ออกราชที่เบียนการครอบครองที่ดินกำหนดไว้ โดยข้อ ๙ ของคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๒๔๔/๒๕๗๗ เรื่อง ระเบียบ การแจ้งและรับแจ้งที่ดินที่มีผู้ครอบครองอยู่ก่อนวันที่ประมวลกฎหมายที่ดิน ใช้บังคับ ที่ให้นายอำเภอสอบสวนเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาสั่งการ ในกรณีที่ปรากฏว่าการแจ้งการครอบครองที่ดินมีการผิดพลาดคลาดเคลื่อน และตามคำสั่งกรมที่ดิน ที่ ๒๓/๒๕๑๓ ซึ่งกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ สอบสวนแล้วขออนุมัติผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งจำหน่าย โดยให้ขึ้นเส้นนานคู่ ที่ด้านหน้า ส.ค.๑ ทั้งสองตอนและที่เอกสารอื่นของที่ดินแปลงนี้ในสารบบ และหมายเหตุว่า “ผู้ว่าราชการจังหวัดได้อนุมัติให้จำหน่ายแล้ว...” แล้วให้ พนักงานเจ้าหน้าที่ลงนาม และวัน เดือน ปี กำกับไว้

คณะกรรมการวิปธิบัตรราชการทำปกครองเห็นว่า ข้อกำหนดดังกล่าว ให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดในการออกคำสั่งจำหน่าย ส.ค.๑ ออกราชที่เบียน การครอบครองที่ดิน ส่วนการดำเนินการของเจ้าพนักงานที่ดินเป็นเพียงวิธีการ ดำเนินการจำหน่าย ส.ค.๑ ให้เป็นไปตามคำสั่งหรือการอนุมัติของผู้ว่าราชการ จังหวัดเท่านั้น ดังนั้น การจำหน่าย ส.ค.๑ ออกราชที่เบียนการครอบครอง ที่ดินจึงเป็นคำสั่งทางปกครองของผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งในกรณีนี้ตาม ข้อ ๒ (๑) ของกฎกระทรวงฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความใน พระราชบัญญัติวิปธิบัตรราชการทำปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดให้รัฐมนตรี ว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์

กองพัฒนาวิธีปฏิบัติราชการทางปัก礴
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

www.krisdika.go.th